

A woman is shown from the chest down, wearing a white kimono with a vibrant floral and bird pattern. The pattern includes red and pink flowers, green leaves, and small blue and brown birds. She is also wearing a white tank top underneath. A long, thin necklace with a black feather pendant hangs from her neck. On her left wrist, she wears a stack of several bangles in various colors and materials. She is standing in a lush green field, and the background shows a clear blue sky and a distant ocean horizon. The text 'Denise Hunter Hartsgeheim' is overlaid on the right side of the image.

Denise Hunter Hartsgeheim

Denise Hunter

Hartsgeheim

Vertaald door Petra Butler-de Vries

Voorhoeve

Iemand ging eens naar zijn land om te zaaien. Terwijl hij daarmee bezig was, viel er wat zaad op de weg. Het werd vertrapt en door de vogels opgegeten. Er viel ook wat zaad op rotsachtige bodem, maar toen het opschoot, droogde het uit door gebrek aan water. Ander zaad viel tussen de distels, en toen de distels opschoten verstikten ze het. Maar er viel ook wat zaad in vruchtbare aarde, en dat bracht honderdvoudig vrucht voort toen het was opgeschoten.

Lucas 8: 5-8 (NBV)

Proloog

Jade McKinley was niet van plan geweest om ooit nog een afspraakje te maken. Ze had het helemaal gehad met mannen in het algemeen, en de liefde in het bijzonder.

Maar op een dag was hij het eethuis binnengestapt. Hij was een stamgast geworden en ging steevast aan een van háár tafeltjes zitten. Na een paar weken zwichtte ze voor zijn vasthoudendheid, ondanks alles wat ze zich had voorgenomen. Haar kamergenote Izzy en de andere serveersters moedigden haar aan en hadden haar niet met rust gelaten. Eén afspraakje dan om van hun gezeur af te zijn, hield ze zich voor.

Jade zette de oven wat lager en legde de stukken kip in de pan. Ze had bij nader inzien liever met hem afgesproken in een restaurant. Maar het had haar gemakkelijker geleden om hem hier uit te nodigen, aangezien Izzy had beloofd om thuis te blijven en op haar eigen kamer tv te kijken.

Net toen ze de witte wijn uit de koelkast haalde, ging de telefoon. ‘Kun jij even opnemen, Izzy?’ riep ze, terwijl ze in een la rommelde, op zoek naar een kurkentrekker. Ze hoopte dat de wijn goed genoeg zou zijn. Zelf dronk ze het nooit, ze hield er niet echt van.

Even later liep Izzy met een ongemakkelijke uitdrukking op haar gezicht de keuken binnen. ‘Zeg, Jade?’

Jade duwde de la dicht. ‘Hij komt zeker niet? Dat is niet erg. Echt niet, ik had hier toch al zo mijn twijfels over.’

‘Rustig maar. Het was de baas.’ Weer die ongemakkelijke blik. ‘Ze hebben me nodig voor de late dienst. Er is iemand ziek geworden.’

‘O.’

‘Ik weet dat ik je beloofd had om in de buurt te blijven...’

Jade beet op haar lip. Ze kende Nick vrij goed. Hij was inmiddels al maanden een vaste gast in het eethuis.

‘Ik zal hem terugbellen.’

‘Nee, nee, laat maar. Je hebt het geld hard nodig. Wat doe je trouwens met Zander?’

‘Ik zal mam vragen om hem tot morgen bij zich te houden. Maar het zit me toch niet lekker, ik wil je niet in de steek laten.’

‘Geen probleem, joh. Volgens mij is die Nick een aardige vent. En verder hebben we aan alle kanten burens en de muren zijn van karton. Bij het minste of geringste komt mevrouw Barlow kijken wat er aan de hand is.’ Hun nieuwsgierige buurvrouw kwam minstens een keer per dag langs. Ze kon nu elk moment weer voor de deur staan.

‘Weet je het zeker?’

‘Absoluut. Weet je trouwens hoe zo’n ding werkt?’ Jade hield de kurkentrekker omhoog.

Izzy ontkurkte de fles en rende naar haar kamer om haar werkkleding aan te trekken. Ze was nog geen tien minuten weg of er werd op de deur geklopt. Precies op tijd. Jade keek snel of de tafel er netjes uitzag en toen ze de deur opende voor Nick, wist ze ineens weer waarom ze uiteindelijk had toegegeven. Ondeugende bruine ogen en een flitsende glimlach.

‘Dag,’ zei hij. ‘Je ziet er leuk uit. Je bent een knappe, betoverende vrouw.’

Ze pakte de zoom van haar rok en maakte sierlijke buiging. ‘Dank je. Zo zie ik er dus uit in mijn vrije tijd.’

Nick liep vlak langs haar heen naar binnen en zijn sterke aftershave deed haar bijna niezen. Hij droeg een overhemd en een donkere spijkerbroek. Toen Jades neus de vage geur van schoenpoets opving, dwaalde haar blik naar zijn schoenen. Izzy zei dat je altijd moest letten op de schoenen die een man droeg. Nick droeg bruine leren schoenen. Niet dat het iets uitmaakte, dit afspraakje zou toch geen vervolg hebben.

‘Wat ruikt het hier lekker,’ zei hij.

‘Ik hoop dat je van kip masala houdt. Doe of je thuis bent, hoor.’

‘Ik zal de wijn wel inschenken.’ Hij liep achter haar aan naar de keuken.

‘Goed.’

Twintig minuten later hadden ze een groot deel van de kip op, maar hun gesprek was nog niet echt op gang gekomen. Jade nam de laatste slok wijn uit haar glas. Ze vertelde hem over haar familie in Chapel Springs en haar passie voor gitaarmuziek. De wijn maakte haar spraakzaam.

Hij was een aandachtige luisteraar en zag er aantrekkelijk uit met die donkere ogen van hem, waarin het kaarslicht werd weerspiegeld.

‘Ik heb ook nog een nagerecht gemaakt,’ zei ze, toen het gesprek stokte. ‘Hou je van cheesecake?’

‘Sterker nog, dat is mijn lievelingstoetje.’

Ze bedacht dat dit waarschijnlijk de langste zin was die hij tot nu toe had gezegd. Ze haalde de taart uit de koelkast. Toen ze terugkwam, zag ze dat hij haar glas weer vol had geschonken.

Ook tijdens het dessert was ze voornamelijk zelf aan het woord. Ze had een recept gebruikt van haar jongste zus, PJ, en de cheesecake was heerlijk, met bovenop een smakelijke saus van blauwe bessen, aardbeien en frambozen.

Ze praatte te veel en tegen de tijd dat ze uitgegeten waren, tolde haar hoofd. Ze voelde hoe het zweet haar uitbrak. De wijn. Ze had dat tweede glas niet moeten leegdrinken.

‘Ligt het aan mij, of is het hier echt zo warm?’ probeerde ze te zeggen, maar het lukte haar niet om de woorden uit te spreken. Ze moest het raam maar even open zetten voor wat frisse lucht.

De tafel waaraan ze zat leek scheef te staan en Nick leek heen en weer te zwaaien.

‘Gaat het wel goed met je?’ vroeg hij.

‘Prima.’ Maar haar woorden klonken helemaal niet prima. Ze klonken gedempt en ver weg, alsof ze in een tunnel zat.

‘Zullen we op de bank gaan zitten?’ vroeg hij.

Ze had wat hulp nodig om daar te komen. Ze stond te wankelen op haar benen en haar voeten gehoorzaamden haar niet. ‘Ik denk dat ik te veel wijn heb gedronken.’ Ze strompelde naast hem naar de bank toe.

‘Heb je zin in een film?’ vroeg hij.

Ze liet zich op de versleten bank vallen en was opgelucht bij de

gedachte dat ze het gesprek dan niet meer gaande hoefde te houden. Ze wist toch al niet of ze daartoe nog in staat was. Eigenlijk had ze liever dat hij wegging, maar ze wilde niet ongestraft lijken.

‘Ja, hoor. Kies jij er maar een uit. Ze staan in de kast.’ Ze verwachtte niet dat ze daar nog op eigen kracht kon komen.

Hij koos één van Izzy’s actiefilms en zette die aan. Maar Jade kon de verhaallijn totaal niet volgen. Halverwege werden haar oogleden zwaar. Ze was zo moe. Werd je moe van alcohol? Ze had er nooit genoeg van gedronken om dat te weten. Misschien zou de kamer niet meer om haar heen draaien als ze haar ogen eventjes dicht deed.

‘Jade?’

Nicks stem kwam van heel ver weg.

‘Hmm?’ zei ze. En toen werd het donker en stil...

Jade werd wakker door een raar gevoel in haar buik. Huiverend trok ze haar knieën op. Ze probeerde haar dekbed te pakken en over zich heen te trekken, maar dat lukte niet: ze lag erbovenop. En ze had haar kleren nog aan.

Ze sloot haar ogen tegen het felle zonlicht en probeerde zich te herinneren wat er gisteravond was gebeurd. Nick was komen eten. Ze herinnerde zich niet dat ze naar bed was gegaan en ook niet dat ze afscheid van hem had genomen. Ze hadden gegeten, ze had zich vreemd gevoeld. Ze hadden een film bekeken.

En verder? Niets.

Ze draaide zich om en ze voelde dat haar lichaam pijn deed. Ze trok haar rok over haar benen. Haar blik viel op een stukje lavendelblauwe, zijdeachtige stof aan het voeteneind.

Plotseling herinnerde ze zich iets. Duisternis. Een gewicht dat haar neerdrukte. De doordringende geur van aftershave. Het ritmische gekraak van het bed. Er liep een rilling over haar rug.

Ze ging rechtop zitten, haar hoofd tolde. In paniek gingen haar ogen door het kleine kamertje. De muren leken op haar af te komen. Haar hart bonsde schrikbarend hard. Ze snakke naar adem.

Nee. Nee toch...

Wat was er gebeurd? Haar herinneringen waren vaag en er ontbraken hele stukken.

Een golf van misselijkheid overspoelde haar en ze rende naar de badkamer, waar ze braakte tot ze niet meer kon. Het koude zweet brak haar uit. Haar keel deed pijn. Haar ogen brandden.

Ze liet zich op de tegelvloer zakken en leunde tegen de muur. Ze voelde zich steeds ellendiger worden en angst greep haar bij de keel. Ze trilde bij de gedachte aan wat er was gebeurd.

‘Jade?’ Er werd op de deur geklopt. ‘Gaat het wel goed met je?’

De tranen brandden achter haar ogen. Ze wilde iets zeggen maar kreeg geen woord over haar gebarsten lippen. Hoe kon dit gebeurd zijn?

‘Jade?’ De deur ging open en Izzy kwam binnen. ‘Ben je ziek?’

Jade trok haar knieën tegen zich aan en wenste dat de kleine ruimte niet meer om haar heen draaide. Dat het nog gisteren was. Voordat ze ja had gezegd. Voordat hij...

‘Lieverd, was is er aan de hand?’

Plotseling stroomden de tranen over haar wangen. Ze was een sukkel. Hoe had ze zo dom kunnen zijn? Dit was Chapel Springs niet, dit was Chicago. Ze had beter moeten weten. En nu was ze...

Izzy knielde bij haar neer en voelde aan haar voorhoofd. ‘Kan ik iets voor je doen? Heb je griep?’

Jade schudde haar hoofd en huiverde. Hij had zo aardig geleken met zijn leuke glimlach en grote bruine ogen. Ze sloot haar ogen. Ze wilde niet aan hem denken. Ze wenste vurig dat ze zijn gezicht uit haar herinnering kon wissen. Hoe had hij haar dit aan kunnen doen? Hoe was het mogelijk dat zij het had laten gebeuren? *God, waar bent U?*

‘Is er gisteravond iets misgegaan?’

Jade begon te klappertanden en knikte. Haar hele lichaam beefde, een naschok van de aardverschuiving die had plaatsgevonden in haar leven.

Izzy’s warme, hazelnootbruine ogen keken haar ernstig aan. ‘Vertel eens wat er is gebeurd, lieverd.’

‘Ik... ik denk dat hij iets in mijn drankje heeft gedaan. Ik werd duizelig en kon niet meer praten. Ik kon mijn ogen niet meer open

houden. En van daarna herinner ik me vrijwel niets meer. Ik werd wakker in mijn kleren, maar zonder ondergoed. Alles doet pijn. En ik heb van die flashbacks...

‘Och, meisje toch...’ Izzy sloeg haar armen om Jade heen.

Er flitsten weer herinneringen voorbij en Jade sloot haar ogen om ze te weren. De weerzinwekkende geur van zijn aftershave. Het gewicht dat haar neerdrukte, haar gevoel van hulpeloosheid. Geluiden, zware ademhaling, het ritmische gekraak van het bed; en alles klonk zo ver weg. Maar nu voelde het allemaal juist veel te dichtbij, veel te echt. Zijn handen, die ruw over haar lichaam gingen. De verstikkende last van zijn lijf op dat van haar.

Jade maakte zich los uit Izzy’s omhelzing, ging met moeite staan en wankelde op haar benen. ‘Ik moet douchen.’

‘Lieveld... je moet echt eerst naar het ziekenhuis.’

Jade draaide de kraan open. Ze moest het allemaal afspoelen. Zijn aanraking. Zijn geur. Ze rook zijn aftershave nog op haar lichaam. Hoe eerder ze alles van zich afspoelde wat met hem te maken had, hoe beter.

‘Ik zal je brengen.’

Jade schudde haar hoofd, ze trok aan de knop op de kraan tot er water uit de douche kwam.

‘Ze moeten monsters nemen, Jade.’

‘Dat wil ik niet.’ Het enige wat ze wilde was schoon zijn. En vergeten wat er was gebeurd. Als ze het kon vergeten, zou het zijn alsof het nooit had plaatsgevonden. Dan kon ze het achter zich laten.

Izzy pakte haar bij haar arm. ‘Jade –’

Jade rukte zich los. ‘Ik kan dat niet aan, Izzy! Laat me met rust!’

Met een laatste bezorgde blik op haar vriendin glipte Izzy stiltejes de badkamer uit. ‘Ik blijf in de buurt, roep maar als je me nodig hebt.’

Jade kleedde zich uit. Even later stond ze onder een hete douche. Maar hoe hard ze ook boende, het had geen effect. En vertwijfeld vroeg ze zich af of ze zich ooit weer schoon zou voelen.

Hoofdstuk

1

Jade had een lijst. Geen handgeschreven puntenlijstje; dat was niet de manier waarop ze de dingen aanpakte. *Maar ja*, dacht ze, terwijl ze langs de bochtige Ohiorivier reed, *kijk eens wat je aanpak je heeft opgeleverd*.

Misschien moest ze haar lijst toch op papier zetten, in onuitwisbare inkt, met van die keurige sterretjes voor elk punt, en hem op de koelkast plakken. Zodra ze een koelkast op de kop wist te tikken dan.

Ze nam gas terug toen ze langs de haven reed, niet omdat de maximumsnelheid daar lager was, maar omdat haar hart in haar keel klopte.

Ze was er bijna.

Ze had verwacht dat het jaren zou duren voor ze Chapel Springs, in Indiana, terug zou zien. Uiteindelijk was ze nauwelijks een jaar weg geweest. Maar soms nam het leven onverwachte wendingen.

De avondzon schitterde in de rivier, het water weerspiegelde de roze wolken. De lente had de vallei wakker gekust, had de heuvels groen gekleurd en knopjes aan de boomtakken laten verschijnen.

Jade stond stil voor een verkeerslicht, draaide haar raampje open en snoof de frisse lentegeur op van regen, pijnbomen en de nabije rivier. Het toeristenseizoen was nog niet begonnen en de parkeerplaatsen langs de hoofdstraat waren nog leeg. De winkels hadden hun deuren al gesloten voor de nacht.

Er was niets veranderd. Dezelfde stenen gevels, zongebleekte daken en ouderwetse straatlantaarns. Op de hoek sprong de kermisachtige,

flikkerende verlichting van de bioscoop aan. Op het informatiebord stonden twee films die al maanden geleden in Chicago in première waren gegaan.

Het begon te schemeren en ze drukte het gaspedaal dieper in. Haar oude karretje had wat moeite met optrekken. Ze reed door het stadje en sloeg daarna af in de richting van de rivier. Haar mond werd droog toen ze de afslag naar de boerderij van haar ouders naderde.

De velden zouden al geploegd zijn, de maïs was vast al gezaaid. Haar ouders hadden zich ongetwijfeld op de bank genesteld en keken naar een oude zwart-witfilm. Ze stelde zich voor hoe ze aan zou bellen en had plotseling spijt van haar beslissing om hen te verrassen.

Haar hart bonsde hevig. Ze greep het stuur steviger beet en voelde hoe haar ringen in de huid van haar duimen drukten. Ze remde niet, reed de afslag voorbij en bleef de bochtige weg volgen.

Een eindje verder zag ze aan haar linkerhand duidelijk de asfaltweg liggen, die een beboste heuvel opging en omzoomd werd door lantaarnpalen.

Ze nam de afslag, schakelde terug en reed de heuvel op, wat haar geelgroene Ford duidelijk moeite kostte. Het was schemerig onder de boomkruinen. De krekels en cicaden waren al begonnen met hun concert.

Ze reed stevig door, de heuvel weer af, die schuin afliep naar de rivier. Een stukje verder zag ze de omtrek van het boothuis met het leistenen dak afsteken tegen de avondlucht. Een enkel lichtje scheen door het bovenraam, door iets wat eruitzag als een dun laken.

Ze parkeerde haar auto en zette de motor uit. Ze was hier jaren niet geweest. Daniël was altijd thuis bij haar ouders of hing met zijn laptop rond in het koffiehuis, waar hij met talloze mensen praatte.

Ze stapte uit haar auto en sloeg het portier dicht. De luide klap echode over het water. Ze stapte de kade op, liep over de aanlegsteigers die langs het gebouw lagen en vroeg zich plotseling af of hij van slag zou zijn als hij haar zag. Ze had niet bepaald contact gehouden.

Ze kwam bij de houten voordeur, klopte aan en wachtte. Een paar meter onder haar klotste het water tegen de oever en de kade aan. Een windvlaag deed Daniëls boot tegen de houten palen bonzen. Ze vroeg zich af of hij er nog steeds de rivier mee op ging als hij behoefte had aan rust.

De deur ging open en daar stond hij. Hij stond als verstijfd toen hij haar zag, zijn mond ging open, zijn diepblauwe ogen werden groot. Als ze niet zo blij was geweest om hem te zien, zou ze in lachen zijn uitgebarsten.

‘Jade?’

Ze liet zich door hem omarmen en voelde hoe hij van de schok bekwam en hoe zijn stevig gebouwde lichaam zich ontspande. Ze vroeg zich af of hij nog steeds bij de vrijwillige brandweer zat. Maar toen ze de kracht van zijn omhelzing voelde, dacht ze niet meer na. Ze had een oudere broer, maar Daniël vulde een plekje in haar hart waarvan ze het bestaan niet wist, tot de dag dat Ryan hem mee naar huis had gebracht. Ze zat toen in groep vier.

‘Waarom ben je hier?’

Ze hoorde de stem van een derde persoon en maakte zich snel van hem los. Het geluid kwam uit de telefoon die hij in zijn hand had.

Hij hield de telefoon aan zijn oor en liet Jade binnen. ‘Ik moet ophangen, mam, ik bel je nog terug.’ Hij zuchtte en luisterde. ‘Dat zou kunnen. Ik weet het.’ Hij pakte snel een papiertje en krabbelde een telefoonnummer neer. ‘Goed. Ja, ik zal haar bellen. Dag, mam.’

Hij stopte de telefoon in zijn zak en draaide zich naar haar toe. Hij leek groter en breder te zijn geworden. Zijn haar was langer dan ze zich herinnerde en zijn pony hing bijna in zijn ogen, helemaal niet burgemeestersachtig. Maar het stond hem goed.

‘Sorry, dat ik zomaar binnenva. Het is zo fijn om je weer te zien.’

Na enkele ogenblikken zag ze de warmte uit zijn blik verdwijnen. Hij keek haar koeltjes aan. Zijn ogen hadden altijd al een magnetische uitwerking op haar gehad.

‘Heb je even?’

Hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘Eigenlijk heb ik het nogal druk.’

Ze maakte zich snel los van zijn blik en keek de kamer rond. Er stond een gemakkelijke leren stoel met een brandende lamp ernaast. Zijn laptop stond open op een bijzettafeltje en ernaast lag een stapel saai uitziende formulieren.

Ze veegde haar handpalmen af aan haar bontgekleurde rok en gooide haar vlecht over haar schouder. ‘Sorry, dat ik je niet heb gebeld.’

‘Je hebt een jaar niets van je laten horen.’

‘Het spijt me.’

‘Ik weet dat ik geen echte broer van je ben, maar –’

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Doe niet zo gek.’

‘– een telefoontje is toch niet te veel gevraagd, lijkt me. Een brief, een kaart, een sms’je –’

‘Je hebt gelijk.’ Ze had hem gekwetst. En waarschijnlijk niet alleen hem. ‘Het spijt me echt.’

Ze liep achter hem aan naar de woonkamer, langs een kamertje dat vol stond met halters en gewichten. In een hoek stond een grote loopband met een bedieningspaneel vol oranje cijfers. Ze snoof de geur op van zweet en ambitie.

Daniël pakte de afstandsbediening en het politieke discussieprogramma verdween van het tv-scherf. Het werd stil in de kamer en ze voelde zich steeds ongemakkelijker.

Hij keek naar haar totdat ze zich als een eencellig diertje voelde dat onder een microscoop lag.

‘Ben je hier alleen voor de bruiloft?’ vroeg hij uiteindelijk.

Ze schudde haar hoofd.

Ze zag emotie in zijn blik, maar voor ze kon ontcijferen wat hij voelde, draaide hij zich om en liep de keuken in.

De bruiloft was over een kleine maand. Haar zus Madison ging trouwen met Beckett O’Reilly. De moed zonk Jade in de schoenen bij de gedachte dat ze haar toekomstige zwager onder ogen moest komen. Het feit dat ze per abuis had gedacht dat hij een stille bewonderaar van haar was, had haar uiteindelijk enorm in verlegenheid gebracht. Het was ook de reden geweest waarom ze was vertrokken. Of in elk geval de laatste druppel.

Jade had gedacht dat Beckett haar die brieven en gedichten had gestuurd. Ze had gedacht dat hij verliefd op haar was. Maar het bleek dat hij al vanaf het begin verkikkerd was op Madison. En nu bleek dat Jade net op tijd thuis was voor hun bruiloft.

Daniël deed de koelkast open, pakte een kan ijsstee, schonk een glas in en bracht het haar.

‘Ga zitten,’ zei hij met een gebaar naar de bruine leren bank.

‘Dank je.’ Ze dronk het glas in één keer halfleeg en zette het toen op de pagina met regionaal nieuws van de *Chapel Springs Gazette* die op

tafel lag. Ze scande de kamer en haar blik bleef hangen bij het gordijn: een wit laken dat slordig over de gordijnroede hing, precies wat ze had gedacht.

‘Je ouders hebben me niet verteld dat je zou komen.’

‘Ze weten het ook niet. Jij bent de eerste bij wie ik aanwaai.’

‘Waarom?’

Ze haalde haar schouders op. ‘In een opwelling.’ Ze raakte er steeds meer van overtuigd dat het een slecht idee was geweest. Ze had Daniël beledigd door hem een jaar lang links te laten liggen. En dan zou ze hem nu ook nog om een gunst komen vragen?

Ze was zelfzuchtig en ondoordacht bezig geweest. Ze had naar haar ouders moeten gaan of naar Madison. Hen had ze het afgelopen jaar in elk geval nog een paar keer gebeld. Ze pakte het glas en nam weer een slok ijs thee.

Daniël hield zijn hoofd scheef. ‘Wat kan ik voor je doen, Jade?’

Ze vond het vreselijk dat hij had geraden waar ze voor kwam. Maar ze wilde het daar nog niet over hebben. Opeens herinnerde ze zich het telefoongesprek waar ze zonet middenin was gevallen.

‘Hoe gaat het met je ouders? Had je net je moeder aan de telefoon?’

Hij keek haar strak aan, *ik weet waar je mee bezig bent*, maar ging toch in zijn leunstoel zitten en speelde mee. ‘Goed. Mijn moeder heeft opnieuw de ideale vrouw voor me gevonden en is vastbesloten om me aan haar te koppelen als ik daar komend weekend ben.’

‘Daar’ was Washington D.C. Daniëls vader was een senator uit de staat Illinois. Als zijn ouders het voor het zeggen hadden, zou Daniël ook ooit de nationale politiek in gaan. Momenteel namen ze genoegen met zijn burgemeesterschap, een functie die zijn grootvader ook zestienvien jaar had bekleed. Maar waarschijnlijk zouden ze pas tevreden zijn als hij in het Witte Huis woonde.

Met een vermoeid lachje zei ze: ‘Misschien is ze inderdaad de perfecte vrouw voor je. Moeder weet wat het beste voor je is, nietwaar?’

Hij keek de andere kant op en klapte zijn laptop dicht.

‘Hoe is het met jou gegaan het afgelopen jaar?’ zei ze.

Hij zette zijn handen met gespreide vingers tegen elkaar, legde zijn kin op zijn vingertoppen en vertelde hoe hij gevaren was. Nog steeds bij de vrijwillige brandweer. Druk met zijn baan. Oma Dawson kon

nog maar nauwelijks haar sociale verplichtingen en vrijwilligerswerk aan.

‘En jij, Jade?’ vroeg hij uiteindelijk. ‘Hoe gaat het met jou?’

Ze schraapte haar keel en dacht aan de vier stressvolle weken die ze net achter de rug had. Waarom leek haar leven elke keer weer uit de hand te lopen?

Maar daar zou ze het vanavond niet over hebben. ‘Ik heb een baan nodig, Daniël.’ Dat was de kleinste gunst die ze hem wilde vragen, de gemakkelijkste om mee te beginnen.

‘Waarom?’

‘Eten... onderdak... kleding...’

‘Dat bedoel ik niet.’ Zijn ogen waren als laserstralen, ze zagen te veel, kwamen te diep.

Ze ontweek zijn blik en draaide de bovenste ring die om haar middelvinger zat, rond. ‘Ik blijf hier.’

‘Waarom?’

Ze wist zeker dat haar familie hem op de hoogte had gehouden in de tijd dat ze weg was geweest. Ze had samen in één huis gewoond met haar beste vriendin, als serveerster in een eethuis gewerkt en gitaar gespeeld in een trendy espressobar.

En nu was ze thuis. Werkloos.

‘Ik wil er eigenlijk niet te veel over zeggen.’

Daniël sprong op en liep weer naar de keuken. Hij schonk de kan met ijs thee leeg in een mok en nam een slok. Zijn witte overhemd spande strak om zijn schouders en zijn opgerolde mouwen onthulden een paar sterke onderarmen.

‘Ik dacht dat je misschien wat inside-information hebt over nieuwe vacatures.’

Hij draaide zich langzaam om en leunde tegen het aanrecht. ‘Waar-schijnlijk kun je je baan bij het Coachlight Coffee House wel terug-krijgen. Inclusief je gitaarschnabbel. De vent die je vervangt, kan er niets van.’ Hij glimlachte voordat hij nog een slok ijs thee nam.

Zijn lach. Die had ze gemist. Ze vroeg zich af of het wel zo goed met hem ging als hij zei. Of misschien was hij bozer op haar dan hij liet merken.

‘Ik heb meer nodig dan het minimumloon. Ik hoop dat ik tot de bruiloft bij Madison kan wonen, maar daarna...’

‘Je wilt je niet opdringen aan het pasgetrouwde stel?’
‘Precies. En ik wil niet bij die twintigers horen die de hele dag lui bij moeders pappot blijven hangen.’

‘En? Kun je me helpen?’ Jades trok haar wenkbrauwen op tot onder haar donkere pony.

Hij was vergeten hoe onweerstaanbaar haar groene ogen waren. Toch was er iets veranderd in haar gezicht. Hij keek aandachtig, in een poging een verklaring te vinden. Dezelfde amandelvormige ogen, die aan de zijkanten een beetje omhoog liepen. Datzelfde rechte, smalle neusje. Diezelfde volle lippen, die maar zo zelden lachten. Hij voelde zich een held wanneer hij erin slaagde haar aan het lachen te maken.

‘En je muziek dan?’ vroeg hij.

Ze ging rechtop zitten en hief haar kin op, die kin met dat grappige kuiltje erin. Haar ringen tikten tegen elkaar toen ze haar vingers ineenstrengelde. ‘Ik moet nu toch eens volwassen worden. Ik heb een echte baan nodig.’

Zijn mond viel open. Hij had nooit gedacht die woorden uit Jades mond te horen. Ze leefde voor haar muziek. Dat was al zo sinds hij haar de eerste gitaarakkoorden had geleerd toen ze in de brugklas zat. Ze zat elke dag uren te tokkelen en binnen een paar maanden streefde ze hem voorbij. Ze had haar hele middelbareschooltijd liedjes geschreven en alle vrienden die geïnteresseerd waren, had ze les gegeven. Toen ze vertrok, liet ze een flinke groep leerlingen achter.

Wat was er in Chicago gebeurd? Ze was altijd haar eigen gang gegaan. Hij herinnerde zich de eerste keer dat hij haar had gezien, toen ze pirouettes maakte in de donkere achtertuin van de McKinleys, terwijl haar rok om haar toen nog spichtige benen wervelde.

‘Wat ben je aan het doen?’ had hij gevraagd, deels spottend, maar deels ook gefascineerd.

‘Ik dans met de vuurvliegjes,’ had ze gezegd, ‘doe je mee?’

Jade was altijd haar eigen weg gegaan. Maar het leek of ze nu anders was. Ze sprankelde niet meer.

‘Daniël?’

Hij knipperde met zijn ogen en de herinnering vervloog. 'Ik zal eens rondvragen. Kijken wat er te vinden is.'

'Dat waardeer ik.' Ze dronk haar thee op, stond op en gooide haar lange, donkere vlecht over haar schouder. 'Ik zal je niet langer van je werk houden.'

Daniël liep achter haar aan naar de voordeur en vroeg zich af waarom ze eerst naar zijn huis toe was gekomen. Alleen maar voor die baan? Het leek hem van niet. Ze hield iets voor hem achter, maar hij kende haar goed genoeg om geen druk uit te oefenen.

'Je familie zal blij zijn dat je thuis bent,' zei hij toen ze bij de deur kwamen.

Ze draaide zich om, boog zich naar voren en omarmde hem kort, al had hij daar graag een langere omhelzing van willen maken. In plaats daarvan klopte hij haar vriendelijk op haar rug, zoals het hoorde.

'Het is fijn om je weer te zien,' zei ze.

'Insgelijks, snotneus,' zei hij, om de toon luchtig te houden.

En toen stapte ze zijn voordeur uit, de trap af en haar auto in. En ze stapte net zo gemakkelijk zijn leven weer binnen als ze ooit zijn hart in was geglipt.

Hoofdstuk

2

Jade spoelde haar mond boven de wastafel in Madisons badkamer, ruimde haar toiletpullen op en liep naar de keuken. Lulu, de border-collie van haar zus, drentelde achter haar aan, haar poten nauwelijks hoorbaar op de parketvloer. De salontafel lag vol met spullen voor de trouwerij. Er lag een notitieblok en daarnaast stond een lege kom met een lepel.

Haar zus was niet thuis toen ze gisteravond arriveerde, dus ze had de voicemail op Madisons mobieltje ingesproken. *'Raad eens wie er voor je deur staat? Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik mezelf binnengelaten heb.'*

Ze had haar ouders gebeld om hun te vertellen dat ze thuis was en had beloofd om de volgende ochtend koffie te komen drinken. Nadat ze bijgepraat hadden, had ze Ryan gebeld, want ze wist hoe snel de tamtam werkte binnen haar familie. Haar broer liet meer nieuwsgierigheid blijken naar de reden van haar thuiskomst dan haar ouders, maar ze ontweek zijn vragen en maakte een eind aan het gesprek toen ze voelde dat haar maag van streek raakte.

Ze pakte een flesje water en dronk het leeg om de nare smaak uit haar mond te verdrijven. Op weg hierheen had ze zich bij de plaatselijke fastfoodzaak laten verleiden door de geur van geroosterd vlees. Voor ze het wist was ze de drive-through in gereden en had ze een grote, vette, smakeloze hamburger besteld. Ze had ervan genoten. Maar het bleek ook een vergissing.

Jade hoorde de deurknop rammelen, daarna het geluid van een sleutel in het slot en toen vloog de deur open. Madison stormde binnen en haar donkere ogen vestigden zich op Jade. Er verscheen een brede glimlach op haar gezicht en de deur klapte achter haar dicht. Ze liep met grote stappen door de kamer en ving Jade in een stevige omhelzing. 'Je bent thuis! Waarom heb je niet gebeld?'

Jade schoot in de lach. 'Dat heb ik gedaan.'

'Ik bedoel, voordat je voor mijn deur stond.' Ze deed een stap achteruit, maar bleef haar zus vasthouden. 'Weten mam en pap het al?'

'Ik heb ze net gebeld.'

'Ik trouw pas over een maand, dat weet je toch?'

'Zie je het zitten om er een huisgenoot bij te krijgen, alleen maar tot de bruiloft, bedoel ik?'

'Een hele maand?' riep Madison enthousiast. 'Waar is je bagage?'

'In de auto.'

Haar zus draaide zich om en liep naar buiten, terwijl ze al volop plannetjes voor hen tweeën aan het bedenken was. Lulu liep kwispelend achter haar aan en Jade vormde het einde van de kleine optocht.

Madison rukte het portier open. Jades groene badkamerkleedje plofte op het grind van de oprit en rolde open. De achterbank was volgepropt met haar gitaarkist, haar gebloemde schemerlampje, een boekenrek dat ze op de kop had getikt in een antiekzaakje in Chicago, twee koffers en een grote doos rommeltjes.

Madison draaide zich om, haar bruine ogen werden groot en haar houding verraadde hoe verrast ze was. 'Je gaat niet terug...?'

Jade trok haar neus op. 'Nee.'

'Hoera!' Madison knuffelde haar weer, nog veel steviger dan de eerste keer. Jade liet de adem ontsnappen die ze zonder het zelf te weten had ingehouden.

Madison hielp haar om de spullen naar haar oude slaapkamer te zeulen. Die zag er nog steeds hetzelfde uit: lavendelkleurige muren, een houten vloer met een hoogpolig paars kleed, een lits-jumeaux met een verbleekte spreid eroverheen en een heleboel lavendelkleurige, zwarte en groene kussens. Oost west, thuis best. Voor een paar weken dan.

Madison zette het schemerlampje op tafel. 'Dit ziet er... interessant uit.'

‘Izzy noemde het mijn kinderlampje.’

‘Nou, dat klopt wel.’ Ze schudde aan de lampenkap en de gebloemde franje danste heen en weer.

Jade liet zich op haar bed vallen en voelde hoe de vermoeidheid haar besloep terwijl ze aan het bijpraten waren. Madison vertelde haar van alles over de komende trouwerij, praatte haar bij over het laatste familienieuws en begon toen over haar werk. Haar intelligente zus was dierenarts in de plaatselijke kliniek.

‘Heb je al gegeten?’ vroeg Madison na een tijdje.

‘Ja, hoor.’ Die hamburger was weliswaar al lang verteerd, maar ze had nu absoluut geen zin in eten.

‘Je ziet er moe uit.’

‘Het was een lange reis.’

‘Ga lekker vroeg naar bed dan. We hebben nog zeeën van tijd om bij te praten.’

‘Ik denk dat ik dat inderdaad maar doe. Ik kan mijn ogen nauwelijks openhouden.’

‘Doe dan je pyjama aan en ga slapen. Morgen praten we verder.’

Bij de deur draaide Madison zich nog even om. ‘Ik ben blij dat je terug bent, Jade. Ik heb je gemist.’

‘Ik heb jou ook gemist.’

De deur viel zachtjes in het slot. Jade trapte haar sandalen uit. Haar lichaam voelde loodzwaar aan. Ze liet zich in de kussens vallen en probeerde de energie te vinden om haar koffer open te maken en zich om te kleden voor de nacht. In plaats daarvan rolde ze zich op haar zij en trok ze de lade van haar nachtkastje open.

Ze lagen er nog. In het hoekje, precies zoals ze ze had achtergelaten. Een roze roos, door de tijd heen verdroogd, lag erbovenop. Ze speelde met het idee om ze nog eens te lezen. Ze had die brieven en gedichtjes gemist en had in Chicago ontelbare keren gewenst dat ze ze had meegenomen.

Maar nee, ze was er klaar mee. De liefde zette je in vuur en vlam en dompelde je onder in een heerlijke maalstroom van gevoelens. Maar zodra je je onoverwinnelijk voelde, greep ze je beet en hield je onder water tot je bijna stikte. Tot je alleen nog maar kon verlangen naar de dood.

Nooit meer.

Bovendien had ze belangrijker dingen om zich zorgen over te maken dan liefde, romantiek en ze-leefden-nog-lang-en-gelukkig. Ze sloot haar ogen, deed de lamp uit en legde haar hand op haar nog platte buik. Over zeven maanden zou ze iemand hebben die haar nodig had. En ze was niet van plan om hem of haar in de steek te laten.

Denise Hunter

Hartsgeheim

Eén avond kan alles veranderen

Jade McKinley keerde Chapel Springs de rug toe met het idee het stadje voorgoed achter zich te laten. Maar nu, zwanger en eenzaam, heeft ze geen andere keus dan terug te keren. Ze klopt aan bij Daniël Dawson, een vriend van de familie, die altijd als een broer voor haar is geweest en vraagt of hij haar wil helpen aan een man te komen. Met tegenzin regelt Daniël een paar dates voor Jade, terwijl hij worstelt met zijn eigen gevoelens voor haar die alleen maar sterker zijn geworden sinds ze Chapel Springs verliet. Maar dan oppert Jade om een verstandshuwelijk met hem te sluiten. Komt zijn droom eindelijk uit of is dit zijn ergste nachtmerrie?

Denise Hunter woont met haar man en drie zoons in Indiana. Haar verhalen spelen zich altijd af in kleine, gezellige plaatsjes en de personages zijn hartveroverend. In de serie over het pittoreske stadje Chapel Springs verscheen eerder de roman *Blootsvoets*.

Voorhoeve

NUR 302

ISBN 978-90 297 2365 7

9 789029 723657

www.uitgeverijvoorhoeve.nl

